

Ѡ მათდეა Ծიტე ნაციონალური.

ЗА 3. (Д, А – А).

Ио врѣмѧ Ӧно, возведенѣхъ бысть інѣхъ дѣхомъ въ пъстрыию нѣкоторыи иллюстраціи ѿ дїавола, и постѣдѣ дній чеитыредесѧтъ и нощій чеитыредесѧтъ, послѣдній вѣлкака. И приступль къ немѹ нѣкоторыи тѣль рече: аще си еси вѣтій, рѣши, да каменіе си хлѣбъ вѣдѣтъ. Ӧнъ же ѿвѣщаѣвъ рече: писано есѧ: не ѿ хлѣбѣ едѣніемъ жиѣ вѣдѣтъ человѣка, но ѿ всѣцѣмъ глаголѣ нѣходѧщемъ и зо оѣстъ вѣтіихъ. Тогда поѣтъ егѡ дїаволъ во стѣй градѣ, и постѣви егѡ на крилѣ церквиеніемъ, и глагола емѹ: аще си еси вѣтій, вѣрзися и зъ: писано во есѧ: икѡ ՚г҃лѡмъ своимъ заповѣсть ѿ тебѣ (сохранити тѧ), и на рѣкѣ вѣзмѹтъ тѧ, да не когда преткнѣши ѿ камень ногѹ твою. Рече (же) емѹ інѣхъ: паки писано есѧ: не нѣкотори гдѣ вѣті твоегѡ. Паки поѣтъ егѡ дїаволъ на горѣ высокѣ ՚фелѡ, и показа емѹ всѣ царствиа міра и славѣ ихъ, и глагола емѹ: сѣлѣ всѣ тебѣ дѣмъ, аще падъ поклонишися. Тогда гдѣ емѹ інѣхъ: иди за мнѹ, сидано: писано во есѧ: гдѣ вѣті твоемѹ поклонишися и томѹ едѣніомѹ послѣжиши. Тогда ѿстѣви егѡ дїаволъ, и се, ՚г҃лѣ приступиша и сложахъ емѹ.